

LBRIS

We know
books

VASILE TĂMÂIAN

Dictaturile și
fanato-dictaturile
supraomului

PROEMA
2025

Cuprins

Introducere	7
Capitolul 1 Zeitățile Cerului și lumea omului primitiv	13
Capitolul 2 Utopiile și Societatea ideală a utopicilor	26
Capitolul 3 De la ciomagul preistoric, la ogivele nucleare.....	53
Capitolul 4. Politica Struțo-Cămilelor de cucerire a Lumii, printr-o permanentă stârnire de noi focare de război, cu drăceasca lor deviză: „Divide et impera!”	100
Capitolul 5. Codurile legislative ale Marilor Legiuitori ai Lumii, simulacre pretinse ale aplicării Dreptății, în societățile omenești	121
Capitolul 6. Ascendenta infatuare a dictatorilor satanico-globaliști, în directă corelare cusporitul lor arsenal termonuclear.....	130
Capitolul 7. Adevărul și Dreptatea, noțiuni existente în sloganurile tuturor imperiilor, dar excluse cu desăvârșire din relațiile lor practice cu țările mici, subjugate și transformate în colonii și semicolonii	138
Capitolul 8. Cerul și Pământul, omul și Supraomul satanicului orgoliu	144
Capitolul 9. Sic Transit Gloria Mundi, sau ultima modă ultramodernă a omului pământean, cu servieta nucleară la purtător.....	172
Bibliografie selectivă	181

CAPITOLUL 1.

Zeitățile Cerului și
lumea omului primitiv

Începuturile activității omului primitiv, care a trăit în peșteri și diferite catacombe subterane, pentru a se proteja de intemperiiile naturii și de animalele sălbatice, s-au desfășurat în decursul preistoriei sale multimilenare, sub neguroasa zodie a Mitului. Puținele cunoștințe incipiente și precare, l-au făcut să se teamă de fenomenele naturale, cum ar fi fulgere trăsnete, inundații, incendii de păduri, secete prelungite, erupții vulcanice, cutremure de pământ și boli, precum ciuma, holera și alte epidemii, în fața cărora era totalmente neputincios. Toate aceste fenomene naturale cu efecte distructive, l-au înspăimântat pe omul preistoric, făcându-l, în concepția sa, să le pună pe seama puterilor și voințelor zeităților Cerești, de la care a cerut îndurare, sprijin și ocrotire, atât prin rugămințile sale, cât și prin sacrificii de ființe omenești și de animale, jertfite în sanctuarele respectivelor zeități.

În percepția omului primitiv, zeii supremi au creat Cerul și Pământul și în calitate de stăpâni atotputernici ai Cerului, ei conduc lumea, conform înțelepciunii și voinței lor. Zeii supremi dețin și atributul sapiențial, de pildă Yahweh – zeul iudeilor, Marduk – zeul mesopotamienilor, Odhin – zeul germanilor, Zeus – zeul grecilor.

Odată cu preistoria omului primitiv, desfășurată pe parcursul sutelor de milenii sub zodia Mitului, a început „popularea Cerului” cu tot mai mulți zei, numărul acestora crescând treptat, până la ordinul milioanei, după cum ne arată studiile mitologiilor popoarelor de pe cuprinsul întregului glob.⁴

Ajunși în acest punct analitic, o să încercăm o definiție a Mitului. În cea mai largă accepție și totodată în cea mai puțin

4. Victor Kernbach, *Miturile Esențiale*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978

imperfectă definiție, „Mitul povestește o istorie sacră; el relatează un eveniment care a avut loc în timpul primordial, timpul fabulos al «începuturilor». Altfel zis, mitul povestește cum, mulțumită isprăvilor ființelor supranaturale, o realitate s-a născut, fie că e vorba de realitatea totală, Cosmosul, sau numai de un fragment: o insulă, o specie vegetală, o comportare umană, o instituție”.⁵

În afară de zeii supremi, care au creat Cerul și Pământul, oamenii primitivi de pe întregul Mapamond au perceput o mulțime de zei secundari, de ordinul zecilor de mii, având fiecare atribute și responsabilități în ce privește influențarea și desfășurarea fenomenelor cerești și a celor naturale pământești. Dintre aceștia amintim câteva categorii:

Zei luciferici, deși nu fac parte din categoria zeilor supremi, atotputernici, au totuși aproape aceeași putere ca zeii primordiali, având atributele menținerii echilibrului cosmic între bine și rău, lumină și întuneric, etc. Tot din categoria zeilor luciferici fac parte zeii răzvrățiți, care încearcă să uzurpe tronul divinității supreme, aliindu-se în acest scop cu oamenii, cărora le dezvăluie secretele Universului, ispitindu-i să se îndrepte spre teritorii tabu, de pildă Șarpele biblic, care a ademenit-o pe Eva. Tot ei inițiază sau poartă războaie cerești, de exemplu: Titanomahia, respectiv războiul ceresc purtat de Zeus pentru înfrângerea tatălui său, Titanul Kronos și tot din această categorie, fac parte *zeii infernali*, deși nu mai sunt insurgenți, au devenit stăpânii absoluți ai infernului, unde nici zeul suprem nu are dreptul de a interveni.

Din pleiadele zeităților cerești, cei mai numeroși sunt *zeii protectori*. Ei protejează elementele concrete ale Naturii, fenomenele periodice, flora și fauna, precum și lumea umană: popoare, triburi, clanuri, familii, caste, tagme, profesii, etc. Există însă și personificări speciale de înțelepciune, printre care:

Ganosha – zeu vedic care înlătură piedicile;

Sarasvati – zeiță a râurilor în miturile vedice timpurii, apoi zeiță a înțelepciunii, cunoașterii și a artelor;

Athena – zeița greacă a înțelepciunii și a războiului, una din cele mai vechi divinități grecești adorate;

Hermes Trismegistos – zeul grec al cunoașterii secretelor

5. Mircea Eliade, *Aspecte ale mitului*, Editura Univers, București, 1978

divine și autorul unor cărți inițiatice sacre, preluate de la zeul egiptean Thot, de asemenea important zeu sapiențial.

Zei mesianici au rolul de răspândire a primelor forme de civilizație, fiind de fapt eroi civilizatori, precum:

Oannes – zeul sumerian, cu aspect de amfibie antropomorfă, care stătea ziua de vorbă cu oamenii și îi învăța scrierea, științele și diferite arte;

Poseidon – zeul grec al mărilor și al oceanelor, cu tridentul său înfurie marea, sfarmă stâncile și atrage spre el caii și curenții acvatici. Toate activitățile aflându-se sub protecția sa, el este ocrotitorul navigației.

Zarathustra – zeu iranian, sau după unele izvoare personaj istoric zeificat, a propovăduit o doctrină dualistă, eterna luptă dintre principiul binelui și principiul răului, care a devenit religia autonomă, respectiv Zoroastrismul și a constituit casta sacerdotală a magilor inițiați. Iubind înțelepciunea și dreptatea, a plecat printre oameni și a trăit în singurătate pe un munte, care a fost distrus de foc, dar el a scăpat nevătămat, vorbind oamenilor.

Tages – zeul htonic și sapiențial, etrusc, cu aspect de copil și înțelepciune de bătrân, având și atribute mesianice, a apărut de sub o brazdă, în timp ce un țăran etrusc își ara ogorul. El le-a dictat etruscilor știința haruspiciilor, respectiv divinația după ficatul animalelor sacrificate și i-a învățat cum să-și construiască orașe.

Zamolxis – zeul suprem al geților și dacilor, are personalitate cețoasă și divinitate totală fie personificând cerul, fie adorat ca divinitate htonică, având și cumul de atribute suplimentare, ca erou civilizator, zeu mesianic, dar și învățător și judecător al oamenilor, precum și gazdă cerească mântuitoare a morților.

Demeter – zeița greacă, htonică și agrară, patronează agricultura, legislația și viața civilizată.

Quetzalcoatl – zeu astec sub formă de șarpe cu pene, de importanță culturală, de origine toltecă, răspândit în lumea nahuatlă din Valea Mexicului, adorat și ca zeu mesianic, dar și cu atribuții sapiențiale, artizan și divinitate a luminii.

Susanawa (Susano) – zeul japonez născut din nasul zeului primordial Izanagi, este zeul furtunii și patronează marile

mișcări atmosferice. El este un zeu sumbru și irascibil și domină astfel oceanul și navigația.

Attys – zeul frigian al vegetației și agriculturii. El este forța de fecundație a naturii vii, respectiv a întregii flore și faune. Mitul lui e specific în societățile pastoral-agrar meridionale.

Atum – zeul egiptean predinastic, solitarul creator al zeilor și oamenilor, cel care a stabilit ordinea divină în Cer și pe Pământ și care a luat ființă din nimic, fie prin proprie voință, fie prin rostirea cuvântului, respectiv logosul primordial. Fiind considerat zeu universal până la hotarele extreme, era imaginat fie într-o postură antropomorfă, respectiv un bărbat cu barbă întruchipând soarele în asfințit, fie în chip zoomorfic sub formă de reptilă, ihneumon sau taur.

Brahman – în mitologia indiană, este sufletul universal, sau esența divină a Lumii, din care toate ființele, animalele, plantele, oamenii dețin o părticică numită Atman. Lumea sensibilă este un joc magic al iluziei, pe care Brahman îl joacă cu sine însuși.

Enlil – zeul sumerian al atmosferei și al pământului, în actul cosmogonic și-a despărțit părinții: An-cerul de Ki-glia; întrucât An a luat cerul cu sine, Enlil se împreunează incestuos cu mama sa Ki, dând naștere Universului, implicit vieții vegetale, animale și umane.

Marduk – este zeul suprem al panteonului babilonian, căruia i se atribuie 50 de nume cu toate prerogativele divine înscrise în simbolurile onomastice. După întâia creație a Lumii, universul este amenințat de un nou haos, din cauza conflictului a două tabere de zei. Atunci Marduk oferă soluția salvării cu condiția să fie transmise toate prerogativele divine și să fie recunoscut ca rege autocrat al tuturor zeilor. Printre măsurile de primă urgență, Marduk instituie un potop universal purificator, apoi o ucide pe Tiamat, aceasta fiind deseori închipuită ca un dragon monstruos, o despică în două, creând din cadavrul ei Lumea a doua oară; din prima ei jumătate face Cerul, iar din a doua jumătate face Pământul, devenind astfel stăpânul absolut și protectorul celorlalți zei care îi jură credință.

Ahura-Mazda – zeul suprem în mitologia persană, venerat de zoroastrism ca principiu al binelui. Născut o dată cu Angra-Mainyu, de zeul primordial al Timpului,

Zurvan-Akarama, Ahura-Mazda ieșe din starea lui de amortire temporală și crează Universul și prin actul său creator el scoate din inerție și pe Angra-Mainyu, cu care intră în conflict. De atunci Pământul se află în punctul de echilibru sau de ciocnire între fascicolul de lumină cu care vine de la Ahura-Mazda și fascicolul de întuneric care vine de la Angra-Mainyu. Creând Universul, Ahura-Mazda are rolul luminos de producător al tuturor operelor bune. Ființele, lucrurile, principiile folosite de oamenii: pământul fertil, animalele domestice, apele, focul, el fiind și zeul adevărului, înțelepciunii și binefacerii.

Shangdi – zeul chinezesc principal, stăpânul ceresc suprem al Universului, patronând războiul, recoltele, ploaia și destinele omenești; afară de război care era atributul său exclusiv, celelalte atribute le împărțea cu alți zei, față de care era primus inter pares.

Amma – divinitatea supremă, creatoarea Lumii, în mitologia dogonilor din Sudan. Amma a creat Lumea dând primul impuls de mișcare unui haos static, care rotindu-se din ce în ce mai repede cu tot mai multă forță a devenit un ou uriaș, apoi din o jumătate a oului a ieșit ființa Yurugu, respectiv Vulpoiul palid, care a vrut să pună stăpânire pe tot Universul, iar din cealaltă jumătate, a ieșit ființa Yazigi, destinată realizării echilibrului cosmic, întrucât de atunci Yurugu îl urmărește pe Yazigi etern. Amma este și zeul creator al Lumii dar și al apelor primordiale.

Manitu – zeul suprem în mai multe mitologii ale triburilor băștinașe nord-americane, considerat Spiritul creator al Lumii. Manitu a creat Lumea dintr-un grăunte de nisip, adus de un șoarece de pe fundul oceanului primordial, iar din acel grăunte au fost făcute și animalele și plantele, iar omul a fost creat din tulpini de copaci. Zeul Manitu este de obicei invizibil, însă uneori se preface în pasăre, iar această pasăre magică produce tunete când bate din aripi printre nori. Adesea Manitu este un zeu solar și atunci reprezentantul său terestru e focul, căruia i se aduc sacrificii, fiindcă el prin flăcările sale și mai cu seamă prin fumul său, transmite rugăciunile oamenilor în Cer. Marele Manitu este și protectorul războaielor.

Ishtar – zeița akkadienilor, babilonienilor și a mai multor mitologii din Mesopotamia. Ea este stăpâna Cerului și

protectoarea dragostei și a maternității. Atributele ei ca zeiță de prim rang în toată Mesopotamia sunt complexe: Zeiță a bălăliilor însetată de lupte și de sânge, este reprezentată ținând un leu în lesă și purtând la spate două tolbe cu săgeți și o sabie la șold, iar ca zeiță sapiențială simbolizând atotputernicia înțelepciunii, este stăpână peste oameni, peste regi iar monarhilor le dă sceptrul, tronul și însemnele regale, fiind totodată stăpână și peste zei. În calitatea sa de zeiță a dragostei sub toate aspectele: amantă, soție, soră, mamă a mai multor zei, respectiv născătoare universală, izvor de viață și fecunditate, iubind cu patimă și cruntă răzbunare, în cazul dragostei refuzate de amanții zei, ea este și ocrotitoarea curtezanelor. Într-o epocă mai târzie, Ishtar ca zeiță astrală este identificată cu planeta Venus, dar și cu Luceafărul de seară.

Dhu Sharah – zeități de prim rang, venerată de edoniți și arabii din Nabatea sub forma unei roci naturale dreptunghiulare. Cultul lui provine din litolatria arhaică arabă. Ulterior Dhu Sharah e adorat ca divinitate a fertilității și ca patron funerar, respectiv paznic al mormintelor.

Wallechu – zeul dendromorf al argentinienilor, adorat de populația păstorească gaucho, sub formă de copac, iar sub această întruchipare i se aduc sacrificii.

Kammo – zeul finlandezilor al pietrelor, care ocrotește stâncile, pietrele, prundișul. Kivi Kimmo fiul său, locuind în pietrele cascadelor era considerat sfredelitorul stâncilor, în vederea scurgerii mai repede a șuvoaielor de apă.

Kalpaka – în mitologia indiană, este arborele sacru și miraculos, din Cerul zeului Indra, care a răsărit și crescut din oceanul primordial de lapte, iar după ce a devenit arbore cresc a fost înzestrat cu puterea de a îndeplini orice dorință a celui care se așează sub crengile lui și rostește dorința în timpul rugăciunii.

În lumea omului primitiv, „Cerul a fost populat” cu tot felul de zeități. Din punct de vedere structural se disting mai multe categorii de zeități și anume:

Zei zoomorfi cu înfățișare de taur, vacă, leoaică, crocodil, cobră, pisică, lup, câine, berbec, maimuță, pasăre, corb, vultur, insectă. Sub forma zoomorfismului fabulos, sunt zei cu chipuri de dragoni, balauri, câini monstruoși, respectiv cerberi cu

trei capete și pasăre cu cap de leu. Zeii litomorfi provin din animism.

Zeii de piatră, ori zeii ocrotitori ai pietrelor, adorația, venerarea pietrelor personificate (litolatria)

Zeii dendromorfi sunt întruchiparea unei divinități într-un arbore: arborele Dragonului în mitologia chineză și arborii sacri consacrați unor divinități; stejarul la celți; arborele ceresc Kalpaka în mitologia indiană, care îndeplinește toate dorințele și pădurile sacralizate.

Zeii antropomorfi sunt ca rezultat stadial de civilizație și structură psihică a unui popor. Ei sunt în cea mai mare parte hiperbole umane, respectiv o exagerată mărire a trăsăturilor unei ființe. Din această categorie fac parte zeii Indiei vedice, zeii Iranului zoroastic, zeii Helladei, zeii scandinavi, dar și zeii Americii precolumbiene, care în general au o dublă emblema: zeul aztec Quetzalcoatl apare cu dublă înfățișare; atât sub forma șarpelui cu pene, cât și în postura de bărbat mare, puternic, cu fața lată și ochii mari, cu barbă blondă, purtând pe cap uneori un coif conic, alții având pe creștet o pasăre.

Așa cum am semnalat la începutul acestui capitol, preistoria omului primitiv s-a desfășurat sub zodia Mitului, în decursul sutelor de milenii și odată cu preistoria sa, „Cerul a început să se populeze” și el cu tot mai mulți zei imaginați și închipuiți de străvechea și fragila sa ființă, amenințată de dezlănțuirea fenomenelor naturale, dar și de pericolul animalelor sălbatice. Cu alte cuvinte, nu Cerul, nu Puterea Supremă a acestuia, a avut nevoie de om, ci omul datorită nenumăratelor pericole de care era amenințat, a invocat Cerul, prin rugăciunile și jefele sale, cerând îndurare, ocrotire și ajutor, de la pleiadele de zeități cerești.

Omul preistoric și-a început activitatea pe planeta Pământ, cu mai bine de 500.000 de ani în urmă. Așa cum arată săpăturile arheologice, urmele geologice ale omului apar abia după marea eră glaciară, sau pleistocenul. Primii hominizi constituie specii diferite de specia unică Homo Sapiens, din care se trag toți oamenii din zilele noastre, conform ultimelor date științifice. Primii membri ai familiei biologice a oamenilor, hominizii fosili, denumiți și paleontropi, nu sunt strămoșii noștri direcți.

În arborele geologic al omenirii, ei reprezintă doar ramuri colaterale, deşi la anumite funcţiuni corpul lor a fost mai bine adaptat decât al nostru, mai cu seamă la luptă. Din vasta perioadă de peste 400.000 de ani, n-au rămas până în zilele noastre decât zece schelete incomplete şi nenumărate unelte primitive de piatră. Primii hominizi încă din zorii pleistocenului, respectiv de peste 400.000 de ani, stăpâneau focul. Vestita peşteră de la Şu-Ku-Tien, din apropierea Pekinului cu o vechime de 400 de milenii, ne dovedeşte acest lucru, întrucât alături de fosile ale „*Omului din Pekin, adică sinantropul preistoric şi ale altor animale azi dispărute, s-au găsit aşchii de cuarţ şi de alte pietre, precum şi oase calcinate*”⁶

La începutul ultimului stadiu glaciatic, în Europa au predominat musterienii, hominizi din specia Neanderthal. Omul de Neanderthal cunoscut sub numele de Homo Primigenius, adică omul prim-născut, a trăit în perioada mezopaleoliticului. El a fost descoperit în 1856 în Germania, pe Valea Neanderului şi a primit numele locului unde a fost descoperit. Musterienii trăiau din vânatul giganticilor mamifere Arctice, mamuţii şi rinocerii cu blană, pe care îi prindeau cu ajutorul capcanelor. Cultura musteriană aparţine perioadei mezopaleolitice, aproximativ 150.000–100.000 de ani înaintea erei noastre. Urmele culturii musteriene au fost descoperite pentru prima dată într-o aşezare de pe malul râului Vézère, Le Moustier, din Franţa. Ei trăiau în peşteri ca să se ferească de frig şi ne-au lăsat mai multe amănunte despre viaţa lor, decât populaţiile mai vechi. Din punct de vedere fizic, ei aparţineau speciei Neanderthal, astăzi dispărută. Conformaţia membrelor inferioare nu le îngăduia să se deplaseze decât târându-şi picioarele şi nu-şi puteau ţine capul drept. Maxilarului inferior îi lipsea bărbia, deasupra ochilor aveau o umflătură iar fruntea lor teşită le dădea o înfăţişare animalică. Ei aveau grijă faţă de morţi. În peşterile din Franţa, în care au trăit musterienii, s-au găsit peste 12 schelete neanderthaliene înhumate ritual. La Chapelle-aux-Saints s-au găsit mai multe schelete pe fundul gropilor săpate în solul peşterii. Uneori capul mortului era aşezat să se odihnească pe un fel de pernă de piatră, iar trupul său era îngropat şi acoperit cu pietre ca să-l ferească de apăsarea pământului. Pe lângă

6. V.Gordon Childe, *Făurirea civilizaţiei*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1966

deosebita grijă a îngropării morților, altă grijă a musterienilor, era ca groapa să fie lângă vatră, ca răposatul să nu sufere de frig, iar mortul era înhumat așa cum cerea tradiția lor, ghemuit în poziție embrionară, punându-i-se totodată în jurul său hălci de carne și diferite unelte. Ei nu puteau să creadă încetarea completă a vieții pământeste, ci concepeau continuarea ei în alte regiuni, în care mortul avea nevoie de hrană și de unelte.

În urmă cu vreo 40.000 – 30.000 de ani după epoca musterienilor, clima glaciară din Europa s-a încălzit pentru o perioadă, ceea ce a dus la dispariția bruscă a Hominizilor Neanderthalieni și apariția omului Homo Sapiens în Europa și în țările Orientului Apropiat din Asia. Această nouă rasă umană fosilă, având toate caracteristicile oamenilor actuali a fost descoperită în 1868, într-un adăpost sub stâncă din localitatea Cro-Magnon, pe malul Vezerului în departamentul Dordogne din Franța. Scheletele studiate de specialiști în domeniu, au fost considerate aparținând unei noi rase umane fosile, care a fost denumită rasa Cro-Magnon.

Din specia nouă se întâlnesc patru varietăți sau rase umane în Europa: Predmostienii în Europa centrală și răsăriteană, respectiv în Moravia și Austria de jos, iar Aurignacienii, Solustreenii și Magdalenienii în Franța. Cultura aurignaciană cuprinde trei etape distincte: Etapa inferioară (100.000 – 80.000 î.e.n.), etapa mijlocie (80.000 – 70.000 î.e.n.), și etapa superioară (70.000 – 10.000 î.e.n.). Fiecare comunitate se pare că trăia într-o autarhie economică, bazată în special pe vânătoare și cules. Arcul cu tija de aruncat a fost inventat în epoca magdaleniană. Magdalenienii știau să pescuiască cu ajutorul undiței cu cârlig și cu harponul. Atât aurignacienii cât și magdalenienii trăiau în special din vânatul mamiferelor mari, rinoceri cu blană și mamuți. Cultura vânătorilor din paleoliticul superior se remarcă prin executarea de basoreliefuri pe pereții adăposturilor lor, dar și prin gravarea sau pictarea de animale pe bolțile peșterilor. Arta lor murală se află de obicei ascunsă în colțurile cele mai întunecoase și mai puțin accesibile ale peșterilor de calcar, în unghere care nu erau locuite. Întrucât aproape toate tablourile sunt portrete asemănătoare cu unele animale foarte individualizate, toate acestea ne fac să credem că arta paleolitică slujea de fapt unor scopuri magice.